

om, at det her ikke bliver sidste gang, vi kommer til at diskutere det her grupvækkende problem.

Jeg vil stille hr. Helge Adam Møller et spørgsmål. Man kunne forestille sig noget andet, end at Folketinget sidder og diskuterer forskellige juristers belæg for, om den her sag holder i byretten. Hvis vi nu i stedet for erkendte, at vi jo faktisk er lovgivere og ikke et forkontor til statsadvokaterne, og at vi derfor gjorde det, som parlamenter plejer at gøre i sådan en situation, nemlig lavede en følgelovgivning til grundloven, en tilføjelse i straffeloven, som udryddede enhver tvivl om, at Hizb-ut-Tahrir kunne forbydes – ikke en særlov, der specielt nævner Hizb-ut-Tahrir, naturligvis ikke, men en lov, som vi skønner at der er behov for lige nu – ville hr. Helge Adam Møller så egentlig ikke synes, at det var en farbar og normal parlamentarisk vej frem?

Kl. 19.05

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej, det kan godt være, at det er en farbar vej, men det er i hvert fald ikke en normal parlamentarisk vej i Danmark, for jeg tror ikke, at der er nogen fortillælde, hvor man ligesom har lavet en lov, der fortolker grundloven, men det kunne uden tvivl lade sig gøre. Jeg ville ikke anbefale det, og det hænger sammen med, at jeg sådan set synes, at grundloven er meget god.

Nu citerede jeg i min ordførertale meget omhyggeligt det med ytringsfriheden og sagde, at jeg var meget enig med hr. Peter Skaarup. Der, hvor man skal måle sin ytringsfrihed, er vel netop især, når det drejer sig om foreninger eller enkeltpersoner, som har nogle frygtelig vederstyggelige og anderledes holdninger end en selv, for så er det jo let at blive intolerant.

Men jeg så, at hr. Peter Skaarup havde et spørgsmål til statsministeren her i Folketingssalen onsdag den 5. maj, og det var om nogle retslige sanktioner mod et belgisk politisk parti, og der spørger hr. Peter Skaarup i sit spørgsmål til statsministeren: Er statsministeren enig i, at indgreb i ytringsfriheden er bekymrende for demokratiet, uanset hvor i verden de finder sted?

Det synes jeg var et flot og et godt spørgsmål, og jeg er bekymret, hvis vi griber ind i ytringsfriheden, uanset hvor i verden det finder sted, medmindre man klart overtræder loven.

Formanden:

Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Opgøret med enevælden fremtræder tydeligst i de frihedsrettigheder, som blev indføjet i grundloven. Disse frihedsrettigheder giver befolkningen rettigheder, som et konkret flertal i Folketinget ikke bare kan lave om, fordi dette flertal nu lige mener, at det er det rigtige. Derfor skal vi omgås frihedsrettighederne og de procedurer, grundloven foreskriver, med stor omhu.

Grundlovens § 78 angiver en procedure for, hvordan foreninger kan opløses. Denne procedure agter SF at overholde. Vi er i SF faktisk stolte af at bo i et land, der giver den almindelige befolkning retten til at danne en forening, uden at den først skal godkendes. Det er også godt, at mennesker på den måde kan skabe et forum, hvor de kan diskutere, hvad de vil, uden først at skulle have lov af magthaverne.

Men denne ret betyder undertiden, at der dannes foreninger, hvor man tager sig til hovedet. Hvordan kan man menneske i et demokratisk velfærdssamfund som Danmark dog mene, at demokratiet skal omstyrtes? Hvordan kan nazisterne dog hylde Hitler med alle hans grusomheder? Hvordan kan Hizb-ut-Tahrir mene, at det er islam, der skal være den styrende tankegang og grundlaget for al lovgivning? Hvordan kan de mene, at kvinder ikke er ligeværdige? Helt ærligt, jeg fatter det ikke, og vi tager i SF stærkt afstand fra den fremtidsversion, som vi vil bekæmpe af al magt.

Vi skal først og fremmest bekæmpe den med ord, men vi skal også bruge det våben, der ligger i vores grundlov. Grundloven giver frihedsrettigheder, men grundloven passer også på denne ret, og derfor er det absolut nødvendigt, at vi bruger proceduren i grundlovens § 78.

SF står derfor bag det forslag til vedtagelse, som er fremsat af bl.a. Venstre og Socialdemokratiet og De Konservative og os, fordi vi ønsker at følge reglerne. Vi vil ikke have, at et tilfældigt folketingsflertal skal gå efter hver en forening, som er det imod.

Hvad ville Dansk Folkeparti i virkeligheden gøre, hvis vi – eller når vi efter næste valg får et flertal, der finder, at Dansk Folkepartis Ungdom har for mange domme til, at vi kan acceptere dem som forening? Nej, vel? Sådan et samfund vil vi ikke have.

Men så skal vi i øvrigt ikke sidde med hænderne i skødet. Vi ved jo, at der er hvervekam-